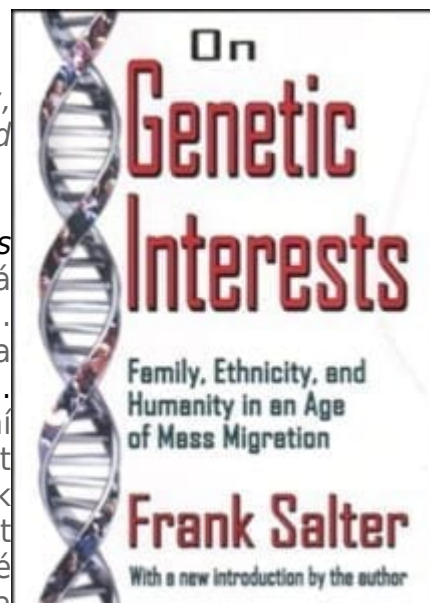

Autor: Michael Polignano

Recenze knihy Franka Saltera: *On Genetic Interests: Family, Ethnicity, and Humanity in an Age of Mass Migration*, 2nd ed. New Brunswick, N.J.: Transaction Publishers, 2007

Dle hlavní teze knihy Franka Saltera *On Genetic Interests* veškeré živé organismy chrání své „genetické zájmy“ – každá životní forma tedy usiluje o předání svých genů další generaci. Salter tak staví na a rozšiřuje stávající teorie příbuzenství a altruismu – především teorii inkluzivní zdatnosti W. D. Hamiltona 1], podle níž může altruistické chování vůči vlastní (rozšířené) rodině, až do bodu vlastního obětování, zvýšit vlastní genetické zastoupení v budoucích generacích. Jinak řečeno – za určitých okolností může tvor ochránit prostřednictvím altruistického chování vlastní genetické zájmy, i pokud takové chování snižuje jeho přímé šance na reprodukční úspěch. Aplikací tohoto principu na etnické skupiny (Salter upřednostňuje termín „ethnies“) 2], jejichž příslušníci sdílejí vyšší procento genů než náhodně zvolení lidé z odlišných skupin, vstupuje Salter na neprobádané teritorium. Příslušnost k etnické skupině se tak stává přirozeným rozšířením příbuzenství.

Frank Kemp Salter - On Genetic Interests: Family, Ethnicity, and Humanity in an Age of Mass Migration

K určení příbuznosti mezi dvěma jedinci není třeba rozsáhlých genealogických záznamů: lze jej kvantitativně stanovit prostřednictvím rozboru genetického vzorku. Salter ke zjištění míry příbuznosti využívá **globálních genetických rozborů**, provedených L. L. Cavallim-Sforzou, P. Menozzim a A. Piazzou v 80. letech minulého století. 3] Hned na úvod stojí za to vyvrátit oblíbenou a častou opakovanou námitku o neexistenci čistých ras: jisté smíšení populací koncept genetických zájmů nijak nediskredituje (str. 48). Dokud existují mezi etnickými skupinami „průměrné“ genetické odlišnosti, existují i etnické genetické zájmy.

Narození a úmrtí v rámci naší bezprostřední rodiny s sebou nesou nesmírný emocionální dopad, postupný úpadek rasy následkem nízké porodnosti a v zásadě mírumilovné imigrace cizinců však nikoliv. Salter dodává těmto ztrátám hlubší emocionální působivost, když je přirovnává ke ztrátě určitého počtu dětí či sourozenců. Jak dodává, nejedná se o pouhé symbolické ztráty, a nejsou ani umenšeny jejich rozprostřením napříč celou populací. Ztráta se vztahuje na každého náhodně zvoleného člena etnické skupiny: „pro autochtonní ženu se jedná o ekvivalent ztráty *jejích* dětí a vnoučat, pro 'domorodého' muže ztrátu *jeho* dětí a vnoučat.“ Totéž platí pro všechny příslušníky skupiny. Proto jsou podle Saltera genetické zájmy podstatně širší než rodinné genetické zájmy.

Salter uvádí, že i když genetická vzdálenost mezi Dány a Angličany není nijak velká, stále se jedná o dvě odlišné populace. Pokud by podle jeho propočtů 10 000 Dánů zaujalo místa

stejného počtu Angličanů, ztráta na anglických genetických zájmech by odpovídala ztrátě 167 anglických dětí (nebo sourozenců). Řečí čísel znamená nahrazení 10 000 Angličanů 10 000 Dánů ztrátu 10 000 tisíc Angličanů – v oblasti genetiky se však tento úbytek smršťuje díky genetické příbuznosti mezi Dány a Angličany na 167, jelikož většinu ztracených anglických genů nahrazují nově příchozí Dánové. Salter pochopitelně netvrdí, že každý Angličan bez výjimky přijde o 167 dětí či sourozenců, anglický národ však ano – a každý z jeho členů sdílí příbuzenství s těmi ztracenými. Pokud ale uvedený počet Angličanů nahradí 10 000 bantuských imigrantů, ztráta se bude rovnat celým 10 854 potenciálních dětí či sourozenců, Jak může ztráta způsobená náhradou převýšit počet nahrazených? Salter vysvětluje: „Některé etnika jsou geneticky natolik odlišná, že jejich příslušníci ve výsledku fungují jako záporná akumulace (*negative storage*) těchto odlišných genů.“

Salter ukazuje, že za nejničivější ohrožení etnických genetických zájmů musíme považovat imigraci příslušníků odlišných ras: „K umenšení evropských etnických zájmů o ekvivalent jednoho dítěte je třeba pouze 1,1 afrického imigranta (a naopak). Ke stejnému účinku na anglickou populaci bychom však museli přijmout 59,9 dánských imigrantů, 27 polských imigrantů do Německa nebo 42 anglických do Irska (a opačně u všech případů).“ Co se Ameriky týče, „Američané evropského a afrického původu přišli a přicházejí následkem imigrace v období po roce 1965 o ekvivalent milionů dětí.“

Autor se zabývá i působením rasově smíšených manželství na genetické zájmy. Vychází z **teorie genetické podobnosti (GST) J. P. Rushtona**, podle níž lze sňatek v rámci jedné etnické skupiny označit za adaptivní, jelikož narozené děti sdílejí více než polovinu konkrétních forem genu (**alel**) svých rodičů, protože rodiče, náležející k totožné „ethnie“, mají řadu alel společných. Podle uvedené teorie existuje též možnost, že rodiče ze stejné etnické skupiny si ke svým dětem vytvářejí pevnější pouto následkem vyšší míry biologické podobnosti oproti smíšeným sňatkům. Salter proto analyzuje, o kolik „příbuznější“ svému dítěti bude rodič, pokud vytvoří svazek v rámci své etnické skupiny a ne mimo ni. Angličan, který se ožení s Angličankou místo s Dánkou, získá jediné procento „příbuznosti“ ke svému potomku navíc – pokud by však potenciální partnerka byla bantuského původu, číslo by stoupl na 92%. Endogamie zajistí, že jeho dítě ponese o 92% více jeho genů, než kdyby si vybral partnerku mezi Bantuy.

Salter následuje zformování vědeckého podkladu etnických genetických zájmů diskusí o jejich etických a politických implikacích: „Starat se o vlastní děti neoddiskutovatelně patří k úloze rodičů. Existuje i podobná povinnost: tj. ‚pečovat‘ o vlastní ‚ethnie‘? ... V situaci zostřeného etnického soupeření – tedy například při soužití příslušníků různých ras představuje zrada etnické loajality genetickou obdobu zrady vlastního dítěte či vnoučete.“ Tvrdí, že „by bylo nanejvýš prozíravé, aby společnost chránila svůj nejdrahocennější obecný zájem – specifický genofond – těmi nejdůraznějšími prostředky ve své dispozici.“ Dosud se však „žádný stát nevyvinul jako nástroj k aplikaci etnické skupinové strategie.“

Největší ohrožení etnických skupinových zájmů znamenají „parazité“: tedy lidé, jejichž genetická zdatnost se zvyšuje následkem chování, škodlivého genetickým zájmům skupiny. Takovéto jednání dosahuje nejvyšší míry nebezpečnosti v situaci, kdy tito příživníci náležejí ke

skupině, která je od využívaného etnika velmi geneticky odlišná. V multirasové společnosti typu dnešní Ameriky se to odehrává dnes a denně: početné rodiny mexických imigrantů těží ze sociálních opatření, nemocnic, škol, parků a obecné infrastruktury, na jejíž tvorbě se nepodílely a kterou jejich vlastní etnická skupina nedokáže vytvořit ani udržovat. Podobné vzorce parazitismu lze identifikovat i uvnitř jedné etnické skupiny. Podnikatelské elity mohou (a také tak činí) profitovat na úkor obecného blaha vlastní etnické skupiny: outsourcingem výroby do zemí Třetího světa, skrz filantropické počiny, zaměřené mimo vlastní lid (velkorysost Billa Gatese i celého Microsoftu vůči Afričanům) nebo prostřednictvím podvodných účetních praktik, okrádajících investory i řadové zaměstnance o jejich investice a úspory (Enron). **V multirasových společnostech se bohatí manažeři chovají v rozporu se zájmy vlastní skupiny mnohem častěji než v těch homogenních, neboť mají s průměrným občanem mnohem méně společného.**

Jaká podoba politického uspořádání se tak jeví jako nejúčinnější reakce vůči těmto hrozbám a směrem k ochraně etnických genetických zájmů? Salter se pevně kloní k etnickému nacionalismu. Abychom se vyhnuli konfliktům, ohrožujícím společné genetické zájmy skrze agresivní války a příživníky z řad elit, navrhuje Salter tzv. „univerzální nacionalismus“, praktikovaný každou etnickou skupinou na světě. V takovémto systému by každý stát fungoval dle etnické ústavy, zohledňující relevantní vědecké poznatky z oblasti genetiky a specificky zakotvující ochranu genetických zájmů dané populace. Takto koncipované státy by sdílely společný zájem: zamezování konfliktu i množství příživníků. Univerzální nacionalismus by nejen uchoval pomocí ochrany genetických zájmů jednotlivých „ethnie“ etnickou diverzitu, ale byl by také v nejlepším zájmu lidstva jako celku.

Zároveň se Salter vysmívá i levicovým politickým teoriím: „Levicoví intelektuálové se z větší části odcizili lidstvu coby vyvinutému druhu.“ Také říká, že „konceptuální národ“, tedy národ vzniknuvší čistě na základě ideologického konceptu jako např. „svoboda“, „demokracie“ nebo „rovnost“ a ne jako ochranná jednota daného lidu „není schopen zásadní obrany před etnickým nahrazením.“

Salterova obrana sebeobětování pro svůj národ dodává racionální základ rasovému aktivismu. **Člověk, který se vzdá vlastního potomstva, aby sloužil zájmům své rasy - který žije nebo umírá pro svou rasu - může posloužit vlastním genetickým zájmům více než ten, který zanechá početnou rodinu, ale pracuje proti zájmům své rasy.**

Navíc řadu lidí s dětmi odrazuje od otevřeného rasového aktivismu právě strach o své potomky. Jak ale Salter dokazuje, naše genetické zájmy jsou širší než naše bezprostřední rodina, a proto by z genetického hlediska „bylo pro Angličana adaptivnější riskovat život či majetek v aktu odporu proti imigraci dvou bantuských příchozích do Anglie, než podstoupit stejné riziko pro záchranu jednoho vlastního dítěte před utopením.“

Autor také dodává naději těm, kteří vlastní děti mít nemohou: lidem, kteří neměli štěstí v lásce; těm, pro něž byly vlastní děti nedosažitelné následkem fyzického defektu (sterilita) nebo psychologické odchylky (homosexualita); ženám, kterým v honbě za životním stylem neslučitelným s mateřstvím odbily biologické hodiny atp. **I oni mohou stále přispět**

k záchraně svých genetických zájmů odevzdáním se úsilí o dobro vlastního lidu.

Salter snáší k podpoře svých závěrů působivou záplavu vědeckých dat a jeho styl očividně primárně směřuje na čtenáře z akademické a vědecké obce. Přesto pochopení této knihy nevyžaduje vysokou míru specializovaných znalostí, a každá kapitola je uvozena zhuštěným shrnutím. Kniha se také dotýká velkého množství oblastí – genetiky, evoluční teorie, politické teorie, etiky a dalších – takže i čtenáři, které natolik nezajímají vysoce technické vědecké argumenty, se při četbě rozhodně nudit nebudou.

* * *

On Genetic Interests je nesmírně působivým, nikoliv však bezchybným dílem. V mých očích představuje největší nedostatek Salterovy pozice její genetický konzervatismus, spojený s jistým druhem genetického relativismu. Život lze podle Saltera definovat jako snahu o předání zděděných genů. Jak se však postavit k situaci, kdy vlastní genofond obsahuje vysokou míru nežádoucích vlastností, jako např. četné případy fyzických deformací, mentální retardace nebo onemocnění? Měli bychom chtít předávat i tyto geny? A co pokud náš genofond obsahuje jen málo obecně ceněných vlastností jako např. fyzická krása, tělesné zdraví, inteligence, schopnost spolupracovat, empatie a pozitivního myšlení a další? Nenabízelo by se jako logické řešení pokusit se zvýšit frekvenci těchto hodnotných prvků – i pokud by to mělo znamenat import genů do naší „ethnie“ zvnějšku?

Abychom se přidrželi Salterových příkladů, co když by bylo možné vylepšit anglickou populaci sterilizací retardovaných, znetvořených a šílených Angličanů a importem dánských genů (za předpokladu, že by se u Dánů objevila vyšší míra žádoucích vlastností)? Ze Salterovy perspektivy by to bylo nemožné. Genetická perspektiva (a tedy perspektiva etnických genetických zájmů) klade rovnítko mezi „zachováním genetických zájmů“ a uchováním genetického statusu quo. Postrádá jakékoliv vyšší standardy – jako krásu, inteligenci nebo fyzické či psychické zdraví – vůči nimž by se mohla vztahovat. Chybí pokus o objektivní úhel pohledu a zůstávají jen relativní perspektivy anglického či dánského genofondu, které by se tak měly donekonečna udržovat beze změny ve své současné podobě.

Salterův genetický konzervatismus je v rozporu se mnou upřednostňovaným náhledem: genetickým progresivismem, jinak také známým jako eugenika. Eugenici uznávají objektivní standardy, dle nichž lze posuzovat kvalitu genofondu, a mají za to, že bychom měli usilovat o lepší budoucnost zvýšením frekvence kvalitních genů a snížením četnosti těch nekvalitních v každé následující generaci. Příznivec eugeniky se nestaví proti veškeré imigraci – jen proti té dysgenické.

Mé oddanost eugenice má pochopitelně své limity. Plně podporuji míšení jednotlivých bílých skupin, pokud to skutečně vede ku prospěchu rasy. (A doufám, že tomu tak může být, jelikož sám jsem – stejně jako většina Američanů – evropským mixem irského, francouzského a italského původu.) Pokud by ale bylo možné vylepšit bílou rasu křížením s rasou barevnou, postavil bych se proti tomu. Takováto hybridní forma by sice mohla být objektivně nadřazená, ale jednalo by se o nástupnickou rasu, nikoliv mou vlastní – a já chci, aby moje

rasa přežila. Proto do jisté míry přijímám Salterův genetický relativismus, jelikož nedokážu a nechci „objektivně“ přemítat o zachování vlastní rasy. Volím své vlastní – jednoduše proto, že jsou mí.

Salterova teorie také ze své podstaty odmítá coby „iracionální“ tvrzení, že genetické zájmy jisté etnické skupiny jsou hodnotnější než zájmy jiných kvůli jejímu vyššímu genetickému potenciálu. Možnost každé etnické skupiny usilovat o pokračování vlastních genů bez vměšování ostatních a absence přednostních nároků na genetickou nadřazenost, převažujících nad tímto základním právem na etnické sebeurčení, představují pilíř Salterova „univerzálního nacionalismu.“ Dovolím si nesouhlasit – Salterovo hledisko totiž nebere v potaz skutečné implikace rasových odlišností.

Načrtněme si kupříkladu scénář, kdy planetu ohrožuje blížící se asteroid a na její záchranu zbývá pouhých pět let. Všechny etnické skupiny by sdílely prvořadý společný zájem: zabránit katastrofě. Jen vysoce inteligentní jedinci by však mohli přijít s jeho řešením a skupiny, disponující vyšším podílem vysoce inteligentních jedinců, by tak pro přežití lidstva byly cennější než ty s nižším IQ. Cennější i pro etnické skupiny s nižším IQ. (Sám Salter uznává, že takovýto scénář dokazuje genetickou nadřazenost některých skupin nad jinými v důležitých oblastech. Přesto to však jen nerad přiznává, neboť se obává, že nadřazené skupiny by si následkem své superiority mohly osobovat nárok na nadvládu nad ostatními skupinami.)

Jako další příklad nám může posloužit kolonialismus. Imigrace černochoů do Anglie znamená pro Angličany genetickou ztrátu. Kolonizace Afriky Angličany však pro černochoy genetickou ztrátu nepředstavovala. Angličané potlačili kmenové sváry a přinesli s sebou západní technologii, medicínu a formy společenské organizace, které zvýšily černošskou produktivitu, délku života a počet obyvatel na úroveň, která by pro černochoy, limitované jejich vlastními prostředky, byla nedosažitelná. Proto jsou genetické zájmy bělochů *dokonce i pro černochoy* hodnotnější než genetické zájmy černochoů – ty totiž závisejí na bělošských genetických zájmech, což ale naopak neplatí.

Hluboce odsuzuji dysgenické účinky kolonialismu a imperialismu i vykořisťování (ať už jiných lidských bytostí, zvířat nebo životního prostředí) kvůli krátkodobému, sobeckému zisku. Stejně tak si ale svět nemůže dovolit Salterův univerzální, neintervencionistický etnický nacionalismus. Ponechány svému osudu a vybaveny bělošskou medicínou a technologií budou ostatní rasy pokračovat v nezodpovědném množení a drancování Země, přičemž nakonec zničí samy sebe i nás se stejnou nevyhnutelností, jako onen hypotetický asteroid. Stačilo by, kdyby běloši se svou celosvětovou dominancí – které požívali až do poloviny 20. století – naložili moudře: pro dobro veškerého života na Zemi a nikoli jako s možností prokázat sebevražedný altruismus nebo k nízkému kořistění. Takové dobro třeba chápat nejen jako pouhé zachování života, ale také jeho neustávající vývoj.

Salterův univerzální nacionalismus se tak ve výsledku stává jen další formou „žij a nechej žít“ liberalismu. Navíc podobnému myšlení podléhají pouze běloši. Ostatní rasy taková doktrína ani v nejmenším neodradí od upřednostňování vlastních etnických zájmů na úkor ostatních. Někteří, jako Židé či Číňani, budou usilovat o globální dominanci. Proto se obávám, že

Salterův univerzální nacionalismus se ukáže být – stejně jako všechny podoby staromódního liberalismu – další nevýhodou pro bělochy. Moralistické abstrakce o férovosti a právech nám nezajistí přežití, pokud moc činit konečná rozhodnutí o osudu života na této planetě získá nemilosrdná, dravá a amorální rasa.

Nyní držíme v rukou moc ovlivnit směřování evoluce nejen vlastní, ale také veškerého života na Zemi. Jedná se o ohromnou moc – ať už bude využita k dobru či ne. Všechna rozhodnutí o jejím použití by však měla být učiněna dostatečně informovanými lidmi, kteří vezmou do úvahy to, jak naše genetické zájmy závisí na zájmech zbytku ekosystému. Nemohou být ponechány napospas všemožným sobeckým a jen o vlastní přežití usilujícím skupinám – bez ohledu na jejich případnou genetickou hodnotu. Abychom mohli učinit vědomě rozhodnutí o budoucnosti života, musíme zformulovat etický standard. Potřebujeme etiku zachování *i* rozvoje rasy. *On Genetic Interest* představuje významný příspěvek prvnímu projektu, a tak musí být součástí povinné četby pro ty, kteří by se chtěli podílet na tom druhém.

Poznámky:

„Zdatnost“ (*Fitness*) je vědeckým termínem pro kvantitativní genetický příspěvek jednoho genotypu další generaci ve srovnání s ostatními genotypy téhož druhu. „Individuální zdatnost“ pak označuje příspěvek jednotlivce vlastním rozmnožováním. „Inkluzivní zdatnost“ oproti tomu zahrnuje i příspěvek nejen prostřednictvím plození, ale také chováním, ovlivňujícím držitele téhož genotypu.

Autorem termínu je anglický sociolog a antropolog, profesor na London School of Economics and Political Science Anthony D. Smith. Moderní národy představují podle Smithe modifikaci starších etnických společenství, která nazývá *ethnies*, přičemž se ve svém díle pokusil systematicky studovat komplexní vztah mezi *ethnies* a moderním nacionalismem. *Ethnies* se změnily v národ v zásadě dvěma způsoby: aristokraticko/laterálním, nebo demoticko/vertikálním. V prvním případě například francouzská aristokracie šířila svoji elitní kulturu prostřednictvím byrokratických struktur mezi širší lidové vrstvy vznikajícího moderního státu; v druhém případě čeští vzdělanci pocházející z politicky marginalizovaného etnika vytvořili a efektivně propagovali program národní revitalizace jako odpověď na začleňování do byrokratických struktur moderního státu, v jehož čele stály elity náležející k odlišnému etniku. Počátky nacionalismu Smith nalézá v průběhu středověku a raného novověku, i když neodmítá ani teze autorů, kteří přičítají společné národní povědomí již starověkým Arménům, Řekům a Židům.

Tento rozbor neurčoval příbuzenství *per se*, ale „genetickou vzdálenost.“ Pro všechny praktické účely je však rozdíl v podstatě zanedbatelný (viz strany 45-6).

Poznámka Grega Johnsona: *Tuto esej z roku 2005 můžete najít v knize Michaela Polignana Taking Our Own Side – k dostání v tištěné i PDF verzi zde.*

Recenze Michaela Polignana *The Ethics of Racial Preservation: Frank Salter's On Genetic Interests* vyšla na stránkách Counter Currents Publishing.